

101380

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

LA SENMANA

ITALIA, la pobra Italia, no pot estarse quieta. Y lo pitjor es que 'ls moviments oscil·latoris, concentrats fins ara pels aledors del estret de Messina, s'extenen pel continent, alcansant ja 4 regions bastants llunyanas del terrible centro sísmich.

Segons las darreras noticias, fins a Bolonia y a Génova s'han sentit aquests díes sacudidas més ó menos violentas. Padua, a la vora de Venecia, ha vist esquarterar-se algunas casas.

¿Voldrà dir aixó que l'onada soterrània s'aixampla, disposada a causar noves víctimas? ¿Serán aquestas, al contrari, las darreras extremitats de la fiera gegantesca que la terra amaga en sas entranyas y que tan durament ha deixat sentir la seva grapa a Reggio y a Messina?...

Mentres els fets ens donan la resposta, que desitjariam fos satisfactoria, posém punt a aquesta nota lúgubre ab un petit toch còmic y, per anyadidura, espanyol.

El barco en que l'nostre Govern envia a Italia els débilis recursos que la nostra pobresa ens ha permés dedicarli, encare no ha arribat a puesto.

¿Motius?... La gran distancia que hi ha que recorre, las especials condicions del vaixell, l'actitut amenassadora del mar... una infinitat de causas, totes molt atendibles.

El mal es que, pesi a la rabó que 'ns assisteix, quan el nostre barco arribi a Messina tots els de las demás nacions ja 'n serán fora, y potser els recursos que hi enviém, sobre tot els alimenticis, resultarán una mica passats...

¿Qué hi farem!... Cosas d'Espanya.

Segueix corrent com una desesperada per aquests mons de Deu ó del dimoni la llebra pseudo-valenciana, ab tanta oportunitat aixecada dias enrera per en Xofre de La Tribuna.

Després de la escopetada del corresponal madrileny del colega local, vé ara l'Espanya Nueva de Madrid y pum, pum!... me li clava al discutit diputat valencià una serie tal de disparos, que verament n'hi ha pera quedar aixordat y fins pera buscar el cau més que depressa.

De las revelacions del diari madrileny se'n dedueix que l'diputat (?) don Felix Azzati—que per cert ara resulta que s' diu Azzato—ha sigut italià sempre que li ha convingut, reservantse 'l ser espanyol quan las circunstancias li han indicat las ventajitas de serne.

Alegant la nacionalitat espanyola va escaparse de cumplir a Italia el servey militar y amparantse ab la italiana deixá d' entrar aquí en quinta quan li arribá l' hora d' agafar el fusell.

Un dia demana al Govern el reconeixement de la seva qualitat d'espanyol. S'accedeix al seu desitj, pero imposantse-li certas obligacions que l' senyor Azzati, s'ignora per qué, no 's dona cap pressa a cumplir.

Vé per fi el 20 de Desembre de 1908; don Felix surt diputat per Valencia y llavors es quan se recorda de que pera ser espanyol s'ha de fer tal y tal cosa... y a primers d'any s'apressura a posarse en regla.

¿Pot valer tot aixó?

A nosaltres, si hem de dir la veritat, ens es completament indiferent que l' senyor Azzati vaji ó no vaji al Congrés, pero—per qué callarho?—ens fa moltíssima pena que un senyor que may, ni per dormir, se treu el patriotisme dels llabís, hagi de passar tants y tants apuros pera demostrar a la gent quina es la seva patria.

PIP-PAF

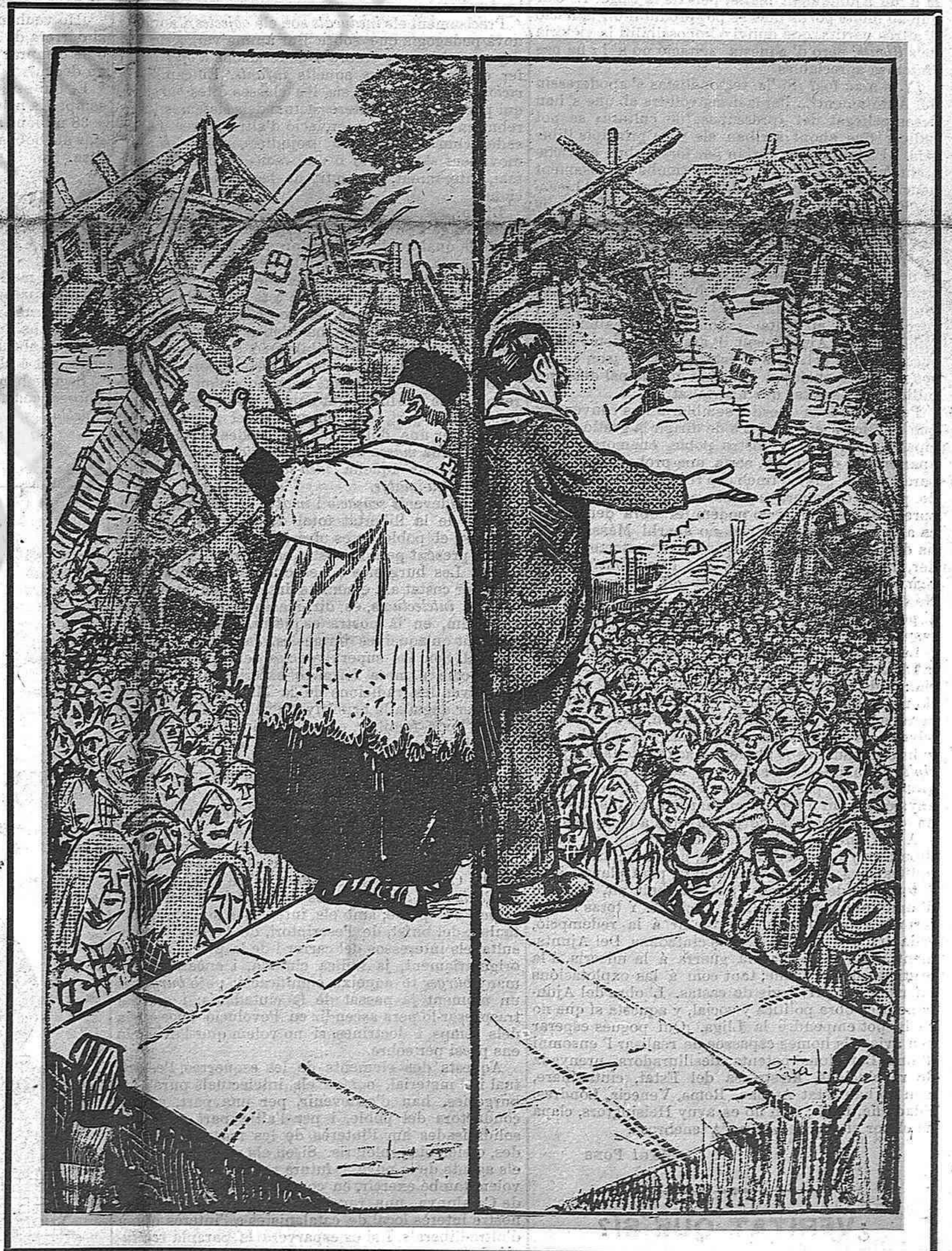
Política municipal

A tenim a la Lliga de Catalunya en plena movilizació, pera la campanya electoral de la primavera. La reconstitució reglamentaria de la seva Junta ha sigut una mena de gran parada, ab arenga del Sr. Abadal, destinat a n'aquestas funcions d'aparato. Avuy per avuy,—no cal que 'ns fem ilusions—la Lliga es la forsa política més ben organizada, potser la sola organizada de Catalunya, y d'Espanya. Té un exercit disciplinat, y una direcció en la que convergeixen els treballs diversos y acordes d' homes aptes y perseverants. Pontifiquenja el Sr. Abadal a las solemnitats, figura ben decorativa d'asceta consumit per la malaltia implacable de pur catalanista; mentres el general Cambó s' amaneix pera donar la batalla ab els elements que li prepara 'l cap del Estat Major, en Prat de la Riba. En Puig y Cadafalch surt a la descoberta, guerriller temerari, y en Durán y Ventosa s' encarrega de las minas, estratagemas y emboscadas.

La desfeta del 13 de Desembre ha fet ben poch mal a la Lliga, que ha tret el seu candidat. Si de cas, ha perdut auxiliars; pero al mateix temps ha guanyat adictes. Lo mateix li va succehir ab els aliats de passadas campanyas: las societats economicas, els carlins, els catòlics. La seva forsa 's demostra en aqueixa acció contínua y coordinada que troba ajudants als moments crítichs y se'n assimila sempre uns quants, avans de barallarshi. Costa de mantenir la cohesió d' una forsa no més que defensiva, pero la Lliga s'agnanta perque además de las tradicions catalanas defensa interessos

LA CARICATURA AL EXTRANJER Els dos punts de vista

EL CAPELLÁ:—Pera prevenir nous desastres, reconstruhí l' iglesia y pregueu a Deu.

EL LLIBRE-PENSADOR:—Pera prevenir nous desastres, feu las casas de fusta y d' un sol pis.
(De L'Asino)

creats, palpables, de cada un dels lligats; y s'empren ofensives a la menuda, sense parar, pera conquistar posicions estratègiques a las corporacions. Res de programas abstractes que son de per si disolvents si no's realisan: traballs pràctichs com tants de penetració a tot Barcelona, que per ells es Catalunya: y en nom de Catalunya's sentiren parlar sempre.

El treball que ara s'emprenen es el de conquesta del Ajuntament. Volen ser els amos de la ciutat. ¿Ho conseguiran? Es una contingència que val la pena de prevenir.

El Sr. Durán y Ventosa, en una conferencia, y el Sr. Cambó, en un article-manifest, com tots els seus, ho han anunciat clarament, procurant netejar el camí d'obstacles y dificultats. La gestió municipal se presenta difícilíssima, per la escassetat dels diners. Barcelona ha saldat els comptes del any passat, ab una pèrdua de tres milions de pessetas. La supressió dels drets de consums sobre 'ls vins rebaixa de cinch milions els ingressos municipals, y la diferencia s'ha guanyat per la majoria d'altres impostos. Se podria estalviar en gastos de personal menut, certament; però també s'hauria de gastar bastant més en personal apte, de manera que la economia's reduheix a ben poca cosa. Y com que Barcelona necessita milloras evidents d'urbanisació y d'ensejansa, sempre faltaran diners que no s'han de treure més que dels rics. Y 'ls rics no'n volen donar. Associacions y sindicats ho han dit sense embuts; la Junta de vocals associats—representació de las corporacions que haurán d'intervenir molt més a la gestió municipal ab la lley nova—ho ha notificat durament als regidors. Més que dificultat es un veritable conflicte que's planteja.

L'únic partit que afronta avuy la situació es el de la Lliga. Pera desarmar als majors contribuyents, el Sr. Durán y Ventosa ha comegat a negar tota responsabilitat en la gestió colectiva del Ajuntament que va a las acaballas, y el Sr. Cambó els ha sermonejat motejantlos d'anarquistas; mentres el senyor Abadal pondera l'amor exclusiu de la Lliga per Catalunya, y fins renuncia a la denominació de «regionalista» pera ferse agradós a la colla dels reconstruïts.

Davant de las estrategias de la Lliga, els partits avensats segueixen muts, inertes. Jo no he sentit a dir absolutament res que delati un comensament de preparació pera anar al futur Ajuntament. Donchs, avuy, no hi ha més que una contingència racional: la d'un Ajuntament manat pels de la Lliga. Es clar que ab molts pochos días se pot produhir un'agitació d'altres partits, que minvi ó impossibiliti la victoria dels lligats; però d'aquesta agitació no n'hi ha pas sintomas apreciables.

¿Y si això fos? ¿Si 'ls regionalistas s'apoderessin del Ajuntament?... Pera la desenvoltura ab que s'han desmpelegat del «pressupost de cultura» se pot judicar fins abont arribar els seus principis liberals. Al Ajuntament farien per forza obra estrictament burgesa. Però, en cambi, també forosament haurien de resoldre el problema espinós de l'hisenda. Els rics no pagaran lo que deuen sino se 'ls convens ó se 'ls intimida. La tasca de convencels pertoca als que se 'ls puguin presentar com amichs, als que siguin de la mateixa corda. Pera intimidals, se necessita un partit sòlidament organizat, resolt a tirar endavant, fins a la revolució. Els amichs ja 'ls tenen: son els de la Lliga. El partit revolucionari, revolucionari ab solta—¿ahont es? Els mateixos republicans del Ajuntament d'ara: lerrouxiastes de pasucat ab oli y solidaris d'estar per casa ¿son capassos ni de rescabalar a la caixa municipal dels tres milions de pessetas que han faltat?

Posada aixís la qüestió, semblaria fins convenient que la Lliga s'encarregués de dirigir la gestió municipal. Lo qu'és pel nostre poble, enamorat de las apariencias del poder, seria una proba potser aclaparadora. Jo, que no tinc cap responsabilitat d'home de partit, considero aquesta contingència ab desaprensio. Pera mi, si no podem fer obra democrática al Ajuntament, més val no anarhi. Massa que s'ha demostrat lo pernicios qu'és el contacte del poder, fins pera la gent de bé. Alló d'«administrar honradament, de sortirne ab el cap alt», es una rucada. No té cap mèrit el no haver robat; ni 's millora gens al poble portant els llibres del Ajuntament sense raspaduras.

La resignació davant d'un Ajuntament dominat per la Lliga hauria de tenir, aixó sí, una condició essencial: la de constituir un sòlid partit capás d'una gestió municipal democrática. Si Barcelona té potencia pera constituir el partit democràtic, el domini dels adversaris ne seria un estimul. Y que no'm vinguin els republicans ab declamacions de falsos principis, bombollas de sabó que l'ayre disol; son ja grotescas las predicacions dels que fa trentacinch anys que tiran a terra la monarquia, ab discursos, y en son col·laboradors, devegades fins a l'abjecció.

A l'Ajuntament hi tenen d'anar els que volen llibertats y benestar del poble, pera netejarlo de las infiltracions dels poders seculares, pera plantar cara a tots els despotismes; parlant molt alt, en nom d'una forsa organizada a la ciutat. Y totas las reformas urbanas tenen de tendir a la redempció, cada dia més completa, dels ciutadans. Del Ajuntament s'ha de portar la guerra a la miseria, a la bruticia, al servilisme; tant com a las explotacions iniques y als privilegis de castas. L'obra del Ajuntament es obra política y social, y aquesta sí que no se la pot emprendre la Lliga. ¿Qui pogués esperar ben aviat als homes capassos de realisar l'ensomni d'una Barcelona potenta, deslliuradora, prenyada de revolucions, mestressa del Estat, ciutat-mare, com ho han estat Atenas, Roma, Venecia, Londres, Filadelfia, París; com ho es avuy Helsingfors, clapa de claror al cim de la Russia tenebrosa!

MAGÍ PONS

¿VERITAT QUE SÍ?

Suposém un moment que un home-geni logrés acomodar bé a tots els homes, donantli a cada hù el que necessita y inculcantlos l'amor y bonas obras.

Suposém un moment que l'home-geni ha dictat unas lleys sabias y hermosas y que son aplicadas ab justicia y en pró del benestar, per fé homes nobles. Si es fes real aqueixa panacea, l'humanitat ¡que'n fora de ditxosa!... La terra fora un cel... y un goig el viure... y tothom fora bó... vintiquatre horas.

ANDRESITO

Sobre la composició de les nostres esquerres

AVANT per davant aqueixa distribució de classes qui integren el lerrouxiisme, ¿qui som nosaltres, els elements de l'esquerra solidaria? Anem a veure-ho, que tal volta així podem trobar un motiu més a la nostra derrota. Les esquerres solidaries están constituïdes per:

1.º Universitaris, intellectuals qui han begut la nova renovació espiritual en aures d'ultra-frontera, i s'han feta una segona educació, una auto-educació, sobre la migrada i desastrosa educació oficial.—Aquests elements son admirables, excelents, però llur veu no es arribada encara al baix poble. Un bon amic me deia, durant la méua darrera estada a Barcelona: els intellectuals no arribaran mai al poble; no conseguiran una comprensibilitat qui 'ls compenetri amb els obrers, amb els esperits verges de cultura.—Permeteu-me que ho dubti; perque precisament un dels caràcters capitals de la superioritat es la fecondació de les masses irredimides, pera fer-les instrument i obra de les noves emancipacions. Si l'ideador d'un renovament social no's fa perceptible a les multitudes, a inferioritat d'ell se deura, no a inferioritat de les masses. I la paraula d'ell, incapaç d'esser transformada en obra, serà tan estèril com la vida dels inconcients qui no deuen en el món altre rastre que la pols material de les tombes.

Precisament els imeducats son els objectes d'aquesta nova pedagogia que sobre llur ànima verge devem depositar-hi pera treure'n generacions d'operaris, i fer esdevenir homes aquells infants. En cambi els viciosament educats, o sia les classes dites burgeses, qui participen en l'interès actual dels sistemes i han rebut en l'ànima la fecondació d'altres idees fossilizadas com a dogmes o prejudicis, obstacles a tot moviment de rebelió o renovació, no podrán capir mai, enterament, el sentit de les nostres predicacions.

Direu: es que la percepció sencera del nostre ideal exigeix una previa disposició de l'esperit, sense la qual no hi ha comprensió possible.—I bé: jo he escrit, més amunt, la paraula comprensibilitat, aplicada a l'esforç que devem fer pera adaptar la nostra paraula als oients de tota categoria. Me cal rectificar-la. Cal dir-ne, en tot cas, perceptibilitat, perque el secret qui ens ha d'obrir l'ànima del poble es el poder de sensibilisació que donem a la paraula i a l'idea, un poder de poesia, corresponent a tota obra de creació. Repareu qu'en totes les revolucions hi ha hagut aquests dos elements actius: d'una part, un pensament fet sensació i fet imatge, per una doble adaptació ideal i vocal; d'altra part, una massa de poble transformada en força, pera imposar aquella idea-sensació i fer efectiva aquella idea-imatge.

Feu esdevenir sensació i imatge la concreció catalanista de la llibertat total dels homes; i la terra, aixó es, el poble, se os obrirà. Tal es la fórmula de l'hora present pera la nostra esquerra.

2.º Les burgesies o mesocracies republicanes.—Pera fer costat als elements intellectuals (massa purament intellectuals, es dir, massa poc sentimentals), no tenim, en la nostra esquerra catalanista, més multiitut qu'aqueixes burgesies. Ja les coneixen, en general. Son les supervivencies del republicanisme entès com a mera forma o exterioritat. Diria que conserven les tradicions de la Mare-Burgesia a qui va esser deguda la primitiva revolució. Hi ha, en el nostre lèxic familiar, un calificatiu qui ens donarà molta llum pera orientar-nos en l'interpretació dels valors socials. ¿Sabèu que es un home de casa? L'home de casa representa, entre molta gent, la fórmula suma de l'honradesa, de la decencia, fins de la bona ciutadania, qui es precisament tot lo contrari de la condició doméstica d'un home. Doncs bé: ens cal airejar aqueixa domesticitat, propicia a tots els servilismes com a tal domesticitat. Ens cal fer triomfar la Ciutat sobre la Domus, sobre la Casa, i fer solidaris amb els interessos del bon burgès els interessos del poble; amb els interessos del fogar, del taulell, del bufet, de l'escriptori, de la sala de consulta, els interessos del carrer i de la plaça. Burgès, originariament, ja indica ciutadà, i encara en alemany burger té aqueixa significació; però burgès es un moment ja passat de la ciutadania; i ens cal traspasar-lo pera ascendir en l'evolució necessaria dels temps i doctrines, si no volem que l'evolució ens passi per sobre.

Aquests dos elements de les esquerres, l'espiritual i el material, o sien els intellectuals purs i les burgesies, han d'esdevenir, per una part, agents conductors del poble, i per l'altra part, multitudes solidarias am l'interès de les masses irredimides, o sien els proletaris. Si en els proletaris veiem els agents de la nova i futura revolució, i nosaltres volem també exercir, en concret, en quant a la vida de Catalunya, una revolució, ens cal incorporar el nostre interès local de catalanistes a l'interès humà d'ultra-liberals. I si os esparvera la paraula revolució, fins en el seu sentit figurat, i volèu substituir-la per evolució, os diré igualment qu'ens es precis armonisar i fer coincidir les dues evolucions, la nacional de Catalunya i l'integralment humana.

GABRIEL ALONSO

A frescura d'aixó que'n diuen «nacions civilizadas» va augmentant cada dia

que es una barbaridad.

O si no, vejin lo que actualment está succehint entre Austria y Turquia.

Apoiada la primera ab el sacratíssim dret del més fort, va tenir un dia la ocurrència de apoderarse de la Bosnia y la Herzegovina, dihent simplement al món, com a notificació del seu acte:

—Aquests territoris, fins ara oficialment de Turquia, desde avuy son meus.

Turquia, es clar, patriòticament indignada, va protestar ab la major energia, y ab arreglo a las prácticas de costum en semblants cassos, posá en moviment una pila de batallons y amenassá a l'Austria ab un daltabaix esgarriós si bitllo bitllo no li retornava las provincias afanadas.

Replicá Austria, insistí Turquia, baixá la bolsa, s'armá un sagramental de mil dimonis y, com a final del espantable drama patriòtic, ¿saben a última hora que ha succehit?

Que «ambas partes» s'han arreglat y que Turquia cedirá bonament a l'Austria la Bosnia y la Herzegovina per la suma rodona de dos milions y mitj de lliuras.

Es inútil dir que a nosaltres la solució com al assumpto s'ha donat ens plau extraordinariament, donchs miri's com se miri, sempre val més una transacció que una guerra; però ¿no 'ls sembla una mica fort aixó de que las provincias y las personas que las habitan puguin ser enagenadas per tantas ó quantas pessetas com un sach de patatas ó unas sabatillas ó un trasto de desetxo que's ven als encants?

Atenció, caballers, que 'l dato es preciosíssim.

Durant l'any que 'l passat 31 de Desembre va acabarse, els beneficis que la rifa de Madrid ha produhit al Govern ascendeixen a 38 milions de pessetas.

38 milions de pessetas, que, naturalment, han sortit de las butxacas dels infelissos jugadors.

¿Ho veuen els papanats que, corrent adelarats al darrera de la sort, s'están devegades de menjar ó de comprar unas calsas al seu fill pera adquirir un dècim?

El qui sense exposar res treu sempre, sempre, sempre la primera, es el Govern.

38 milions de pessetas li han tocat en un any, gracias als bobos que li han anat a portar els quartos a casa.

Tocant desafortadament el bombo per don Alacandro, diu el senyor Vinaixa qu'en Lerrooux podria escriure la seva autobiografia ab aquestas concisas paraulas:

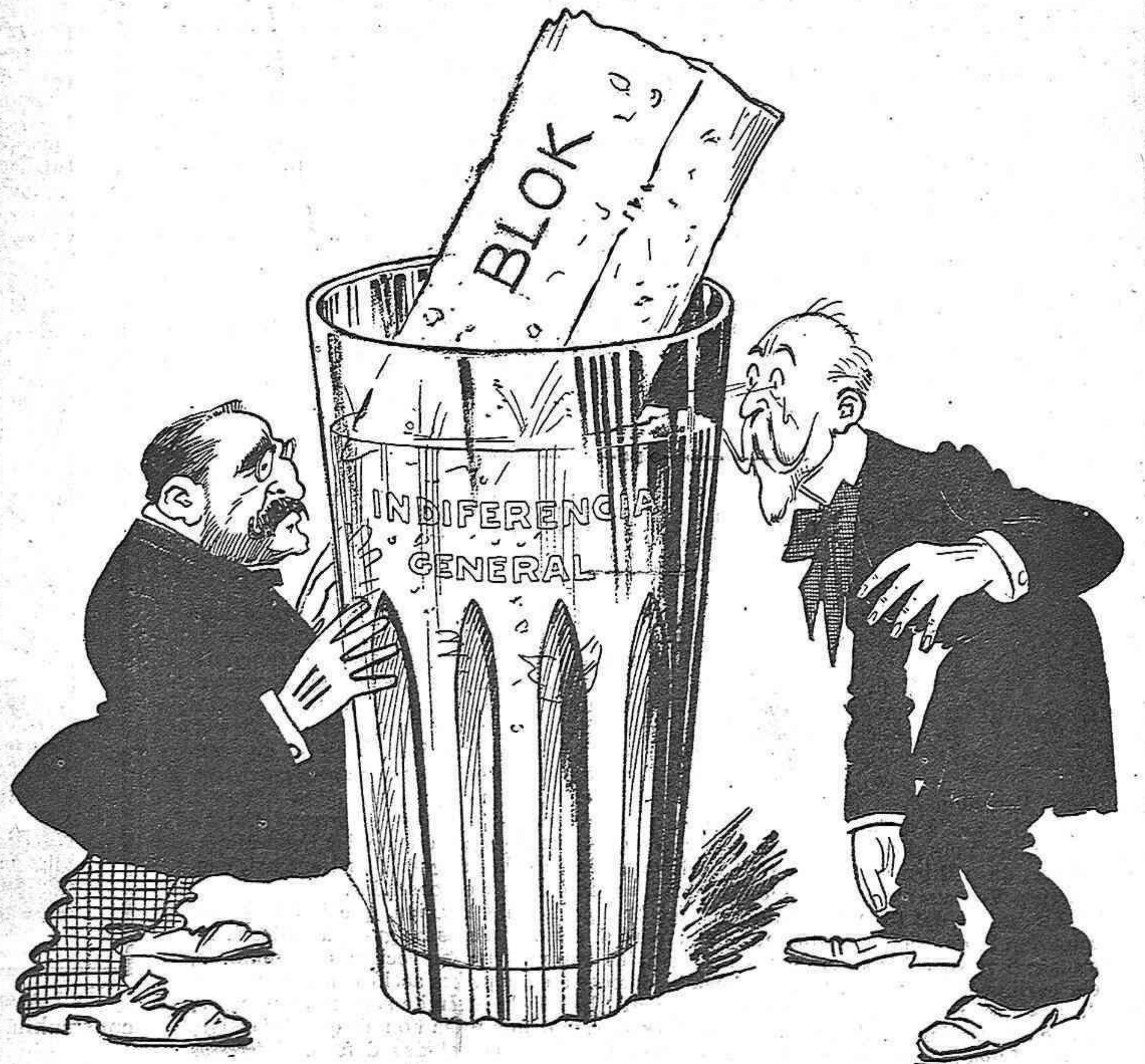
«Todo me lo debo a mí mismo.»

El despreocupat redactor d'El Progreso haurá de perdonarnos, pero se 'ms figura qu'en la seva respallada hi ha una petita exageració.

No es absolutament cert que don Alacandro s'ho degui tot a n'ell mateix.

Segons hem sentit dir, també deu alguna cosa als pobres contractistas de las obras de la Casa del Pueblo.

Era un bolado y, es clar,

Com un bolado s'ha fós.

En el mateix bombístich desahogo, diu el propi valencí:

«Gladstone, Cavour, Bismarck, Thiers, a quienes deben Inglaterra, Italia, Alemania y Francia el moderno poderío de que gozan...»

¿Un rrrevolucionari, enamorat de'n Bismarck y de'n Thiers, prototipos de la conservaduria política... ¿S'ha vist heretgia més estupenda?...

Però, seguim:

«Gladstone, Cavour, Bismarck, Thiers... ¿Podemos nosotros incluir a Alejandro Lerrooux en la familia de estos escogidos para guiar pueblos?...»

Vostés poden incloureli, si a tant s'atreveixen. Però 'ns sembla que la seva familia'n protestarà. Y 'l sentit comú, també.

Perque aixó de comparar a don Alacandro ab en Thiers, en Cavour, en Gladstone y en Bismarck, no pot ocórrerli a ningú.

A ningú... sino al senyor Vinaixa.

Finalment...

Tan fort en historia com en lógica, assegura el celebrat redactor d'El Progreso que, mentres en Prim y en Serrano buscavan un rey pera colocalo en el trono d'Espanya, el carlista Aparisi y Guijarro va escriure un article, origen «de una insurrecció que se tradujo en guerra civil sangrienta.»

També en aquest punt la mete el seuo escriptor. Sápiga y entengui que quan en Serrano y en Prim buscavan un rey per'Espanya, era a mitjos del 1870. Don Amadeo de Saboya va ser elegit el 16 de Novembre d'aquell any.

Y la insurrecció carlista a que ell se refereix no va comensar fins pel Abril del 1872.

¿Está enterat?

Donchs, llestos. Pot retirar la má l'illustre historiador.

Ja ha rebut prou palmetadas.

ARTESA DE SEGRE, 11 de janer

Ahir va tenir lloch l'enterrament de D. Joan Aldavó, entusiasta solidari y persona molt liberal y estimada no sols en Artesa sino en tota la comarca.

L'acte va resultar una lluhida manifestació de dol, demostrantse en ell las molts simpatias de que disfrutava l difunt.

D. E. P.

CALAFELL, 6 de janer

El qui vulgui ferse un panxó de riure que dongui una ullada al nostre centre catòlic.

El dia 28 de desembre, diada d'ignocents y diada de terremotos, va haverhi un gran esvalot. De batussas y escándol entre 'ls carcas no'n vulguin més. Entre 'ls cacichs y els ignorants que tenen al seu mando van reparitarse molts plantofladas. ¿Causa del fandango? S'ignora; pero no falta qui suposa que algun element, avans de la repartició de castanyas, havia recorregut la població seguint bastantas estacions...

Animo, llanuts!... A veure si us espavilan a clatellots, y us decidiu a fer una salsa picanta ab tota l'olla podrida de la vostra política.

En l'afortuni, un turch se resigna, un inglés se mata, un rus se sotmet y un espanyol calla. Al cap-de-vall tots van al mateix resultat: a omplir la safata clerical.—***

Els terremotos de Sicilia y Calabria

Buscant ferits entre las ruínas de Reggio.

Un carrer de Reggio.

ACUDITS

Diàlech infantil:

—Ja ho sabs que la padrineta m' ha regalat una nina que parla?

—Una nina que parla?... No l' hauria pas volguda, jo!

—Ayay! ¿per què?

—No veus que, quan farás alguna malesa, ho xerrarà desseguida a la teva mamá...

Un autor novell pretén col·laborar en companyia de un cèlebre escriptor.

—Impossible, exclama aquest. ¿Quan ho heu vist que en un mateix cotxe hi vagin enganxats un cavall i un ase?

L' autor novell, una mica amòscat:

—Bé, veurá... dispensi... Per xó no hi ha necessitat de tractarme de cavall...

Un pagés ha fet un cistell de bolets y n' envia una plata al senyor rector.

L' endemà rector y pagés se troban per la carretera:

—¿Qué tal els bolets, mossén Francisco?

—Molt bé!... Ahir mateix, per sopar, me 'ls vaig menjar.

—Y no li han fet mal?

—No...

—Donchs, sent aixís, vaig a dir a la dona que ja pot coure 'ls altres sense por.

Una noya pregunta referències de un jove que s' ha atrevit a demanarli referències.

—M' han dit que l' Albert no observa una conducta gayre regular?...

—Donchs, l' han engançada, senyoreta, perquè no ho pot ser més de regular... Cada vespre s' emborratxa a la mateixa hora...

En Palaudarias, acórrim enemich del tabaco, parla un dia de lo molt que 'l vici de fumar perjudica a la naturalesa, quan un seu company va replicarli:

—Y ca, home!... Mira, el meu sogre té 90 anys y aixó que tota sa vida ha fumad tabaco del més fort.

En Palaudarias, ab tó sentències:

—Noranta anys?... Donchs si no hagués fumad, ja 'n tindria 97 ó 98... no ho dubtis.

A la pescateria:

—Es molt cara aquesta sardina, per ser tant petita... Me la deixés triar, al menos...

—¿Que 'n volia gayre?...

—Miri, si me la deixa triar, me la quedo tota.

A n' en Coca y Ponsém li presentan un album pera que hi posi un pensament.

L' home rumia un bon rato, suca la ploma y escriu:

«Deu ha fet que la mort fos al cap-de-vall de la vida pera que tinguéssim temps de pensar ab ella.»

Á LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA I.—Ca-mi-lo.
- 2.ª Id. II.—Es-po-lla.
- 3.ª ANAGRAMA.—Fresca-cafres.
- 4.ª CONVERSA.—Eosa, Mariano.

Han endevinat totes ó part de las solucions els caballers: Lluís Juher, A. B. (a) Lo rector de Vallfogona, J. M. Bombolina, Un aymant de la C. T., Caló de Granollers, Un sardanófil, Ramón y Ramona y Pep Sistachs.

El rey d' Italia sobre 'l moll de Messina, vigilant el transport dels ferits.

Mariners russos conduhint cadavres al dipòsit.

ENDEVINALLAS

XARADAS

I

Tant y tant presumit es en Quimet, fill de la Marta que sembla un *prima-dos-quarta* y de guapo no 'n te res. Ell per tot *prima-dos-terça*, pro molt més encare tot si no essent adust xicot s' hi pogués tenir conversa.

A. B. C.

II

El meu *primera-segona* de la *dos-tres* de Lloret, va aná a *Tot* a comprar *dugas* si li donan baratet.

RAMIRO ESPINOSA Y ESPINOSA

ANAGRAMA

La *total* que va en Martí ha pensat constituí

societat, y un gran *total* han llogat, que s' ha d' obrí ab el nom «La Fraternal».

E. GERUBERN

CADENA DE PUNTS

Primera ratlla horisontal y vertical: planta; 2.ª: consonant; 3.ª: verb; 4.ª: animal; 5.ª: cantitat (en paper); 6.ª: número; 7.ª: en las iglesias; 8.ª: nom de dona; 9.ª: nom d' home; 10.ª: amaniment; y 11.ª: quan no es dia.

J. MASSAGUER S. (ARTILLER)

CONVERSA

—Acaban de dirme que 't casas, Tomás.
—No; un germá meu es el que 's casa.

—Que viu aquí Barcelona?

—No.

—Donchs ahónt?

—En el poble que tots dos hem dit.

VICTORINO FERRER

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	—Consonant.
2 7	—Aliment.
1 2 8	—Tots ne tenfm.
4 7 8 9	—Animal de casa.
1 9 8 8 2	—Vehícul.
4 9 8 5 3 9	—Els fornars ne gastan.
8 9 6 9 4 5 9	—Licor.
6 8 5 3 5 6 9 6	—Nom de dona.
1 2 3 4 5 6 7 8 9	—Comestible.
1 5 3 6 7 8 2 3	—Prenda.
4 2 8 6 7 3 9	—Nom de dona.
4 2 8 6 5 9	—Poble catalá.
1 9 3 6 5	—En la cuyna.
1 9 3 2	—Part del fusell.
4 7 9	—Util pera filar.
2 8	—Mineral.
2	—Vocal.

MANEL SOMS

ROMBO

Substituhir els punts per lletres de manera que llegidas vertical y horisontalment, diguin: 1.ª ratlla: consonant; 2.ª: part del cos; 3.ª: verb; 4.ª: part del cos, y 5.ª: consonant.

F. ARMENGOL Y BURGÜÉS

TARJETA

A. RABECA

SALT

Ab aquestas lletres degudament combinadas formar el títul d' una xistosa pesca catalana.

P. GRAS Y PETIT

GEROGLÍFICH

EXPRES

K K

P

S

FELIU DE LAS BALDUFAS

Caballers: Germá de 'n Joan, Un de sol, J. Rebroll, Domingo, Juanito y Ferrán, Un ausellayre, El pubill Domenech, Victorino Ferré, G. Urbano, Dos germans Lluís Juher, Joseph Sumell, Germá y germana, A. B. (a) Lo rector de Vallfogona, Pepito Ramis, J. M. Bombolina, Caló de Granollers y Un del carrer de Catalunya.—No hi ha res aprofitable.

Caballers: Un aymant de la C. T., E. Gerubern, La colla del pebot de Granollers, Ramiro Espinosa y Espinosa, Matilde Corona y Masó, J. Massaguer S. (artiller) y Samatruquis.—Una cosa ó altra s' aprofitará.

Caballers: E. A. C.: No está mal. Per més que la prosa 'ns es un xich difícil de col·locar, mirarem de complaure'l.—Ramón Mezquita: ¿Sonets y dolents?... A la obra puerta con ese hueso!—Un aucellayre: L' estribillo es lo que m' agrada més: «La causa d' aquests temps tan frets, fa morir de doló als pobres aucelletes.» ¿Quí ho diu que aixó no es poesia poética?—Ampurdanés Dols: Ben garbellat, ben garbellat, potser s' aprofiti alguna cosa.—Joan B. A. Ripoll: No 'ns agrada... Es molt tendre, molt senfidet, però no 'ns agrada.—Joseph C. Sadurní: Gracias. El treball de que 'm parla crech que continúa en cartera. Lo que hi ha es que, devegadas, al tornarlos a llegir pera donarli publicació, ó porque han perdut l' actualitat, ó per altres motius... ens decidim pel *carpetasso*... Aixó, ab confiansa... ¿sab?...—S. Brugués: Gracias. Lo que envia avuy, ab tot y ser poca cosa, no es despreciable.—Una comissió d' homes sensats y solidaris y Salvador Roig: No podém insertar las cartas que 'ns envían, per diferents motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a